

Aldrig fik vi Mod til at spytte den blege Herre, der hænger her bag os, vor Modbydelighed lige i Ansigtet. — — Se rigtig paa ham, Jakobe!« vedblev han i stigende Ophidselse og vendte sig om mod Murnischen med det plumpt udskaarne Kristusbillede. »Hvilket hæsligt Gespenst! Hvilken lav Ydmyghed! Hvilken fræk Tilskuestillen af egen Pjaltethed! Og at tænke sig, at denne skidne Benrad i to tusind Aar har kunnet holde Menneskene nede i en saa nedværdigende Trældom! Og at jeg selv har haft en Snært af Galskaben! — Men, Jakobe, nu er min Prøvetid omme! Friskyttede vil jeg være nu! Heksekugler vil jeg støbe til Pibekraverne derhjemme. Nu har jeg Mod!«

Han sprang op og trak en svær Magasin-Revolver frem af et Læderhylster, som han bar bagpaa under sin Jakke. Før Jakobe kunde forhindre det, sendte han med Udraabet: »Nu skyder jeg det nye Aarhundrede ind!« — tre Skud mod Kristusbilledet, saa Splinter af dets Hoved og Bryst sprang ud paa Vejen.

I det næste Øjeblik gik der som et Suk gennem Naturen. Nede fra Dalen lød et hult Bulder, der, alt mens det hurtigt steg i Styrke, kastedes frem og tilbage mellem Bjergvæggene som en langt-rullende, underjordisk Torden.

Per havde vendt sig om og var et Øjeblik lidt bleg. Da brød han ud i en Skoggerlatter. Han forstod hurtigt, hvad det var, og huskede